

אלה, שלמה



שלמה, בן מרים ואליהו, נולד בירושלים ביום י"ב בסיון תשי"ג (26.5.1953), כבן רביעי בין 9 ילדים. הוא סיים את בית-הספר היסודי "בני עמי" שבירושלים, והשלים את לימודיו בבית-חינוך תיכון ערב, אף הוא בירושלים. מספרת אחותו: "שלמה היה ילד יפה, שחור תלתלים, ממושמע, שקט וטוב לב. זכורתני שבקטנותו אהב לשיר ולהאזין לסיפורי אגדה. הוא אהב את ההורים ואת האחים, ותמיד עזר לאמנו בטיפול הקשה בילדים הקטנים". בהיותו בן 15, נאלץ לצאת לעבודה כדי לסייע בכלכלת הבית. הוא החל לעבוד בבניין ובזכות כשרונו וחריצותו התקדם והצליח, וכבר בגיל 16 אימץ אותו אחד הקבלנים כקבלן-משנה. "שלמה אהב את הטבע ואת הנוף", מוסיפה אחותו לספר. "ובכל הזדמנות ערך טיולים ברחבי הארץ, אותם הנציח במצלמתו. שעות ארוכות היה יושב אתנו ומספר על אשר ראו עיניו". את כל אשר השתכר, נתן להוריו, ובמעט שהותר לעצמו קנה מתנות לאחיו הקטנים. "יד רחבה היתה לו, כמו ליבנו. תמיד חיך את חיוכו המקסים. תמיד היה מאושר".

שלמה גויס לצה"ל בשלהי יולי 1971. מכיון שהיה חבר תנועת הנוער העובד והלומד, הצטרף לגרעין נח"ל שהתיישב בכפר רופין. על שלמה מספרים אנשי הכפר: "...הוא בלט בחריצותו, ביושרו וביחסו החברי לסובבים אותו. השתלב במהירות בצוות גידולי השדה והיה שותף מלא לנשיאה בעול האחריות והעבודה. כל זאת – יחד עם היותו אחד מעמודי התווך של גרעין "עופר". היכרנו והערכנו מאוד את צניעותו, את שלוותו, ויחד עם זאת את ההחלטיות והבגרות המחשבתית שקרבוהו אלינו במיוחד". ומוסיפים חבריו: "יושרו ונאמנותו של שלמה קשרו אליו רבים, נוהגים היינו לשפוך את לבנו לפניו, כי שלמה, מטבעו, אהב לעזור לזולת". שלמה היה בין אלה שנבחרו לצאת לקורס מ"כים, אך חבריו לגרעין ואנשי הכפר התעקשו

שיישאר אתם. שלמה ויתר ונשאר. כאשר נכלל בין המוסכים לנח"ל-המוצנח, החליט להמשיך את מסורת המשפחה ולהצטרף לחיל השריון. (שני אחיו היו אנשי שריון). במסגרת שירותו עבר את הקורסים הבאים: טען-קשר, מקלען, רובאי, מקצועות טנק ומפעילי טנקים. במלחמת יום הכיפורים לחם בחזית הדרום. מספר עליו חברו ליחידה: "בלהט הקרבות, ברגעים הקשים ביותר, היה שלמה מחייך. וכשנשאל 'מה נשמע?' ענה תמיד, וברוח טובה: 'עוד יהיה טוב. רק נגמור כבר את המלחמה וננצח'". ביום י"ט בתשרי תשל"ד (15.10.1973), בשעת קרב קשה באזור ציר הג'ידי, נחלץ הטנק שלו, תחת אש ארטילרית, לעזרת טנק פגוע. פגז פגע בטנק שלו ושלמה נהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין שבהר-הרצל. השאיר אחריו הורים, 6 אחים ו-2 אחיות. לאחר נופלו הועלה לדרגת רב-טוראי. במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "דמותו החביבה, הנמרצת והאהובה, תהיה זכורה לעד בלבם של חבריו ושל מפקדיו". המשפחה תרמה לזכרו חפצי-קודש לבית-הכנסת בירושלים.